

v § 431., pokud se týče zmateční stížnosti, neznamená na tomto místě, že by se mohlo jednat jen o doručování rozsudku obžalovanému, o němž mluví výlučně § 329., nýbrž, že tu jsou právě míněny i případy § 425. II. odst. Ale citování § 329. v § 388. nemůže mít na zřeteli jen případy § 425. II. odst., nýbrž právě touto citací připouští trestní řád vůbec tu možnost, že tak jako obžalovanému může i jiným osobám býti rozsudek doručen, je-li to nutno, by právo dle jiných předpisů jim vzniklé, mohli provést. A tím ovšem je podán i další důkaz v tom směru, že, vznikne-li odvolací právo poškozenému až po uplynutí lhůty stanovené na tři dny po vyhlášení rozsudku, nebo ještě později, bude mu s vyrozuměním o vzniku tohoto práva doručen i rozsudek, jakož se děje obžalovanému, není-li přítomen, a že běží pak poškozenému třídní lhůta ode dne doručení rozsudku. Pan Dr. Černý řeší právo k odvolání poškozeného stejným způsobem, bez rozdílu, byl-li poškozený ku hlavnímu líčení řádně předvolán, či nebyl-li vůbec předvolán anebo nikoli dle předpisu § 286. IV. odst., byl-li při hlavním přelíčení přítomen čili nic a věděl-li o hlavním přelíčení či nikoli. Každý z těchto poškozených jest vázán na lhůtu třídní, počínající ode dne prohlášení rozsudku a musí, chce-li své právo uplatnit, odvolání, vzniklo-li toto ihned po prohlášení rozsudku, bez rozdílu, ví-li o tom čili nikoli, ohlásiti během tří dnů ode dne prohlášení rozsudku, a nevzniklo-li dosud, musí odvolání to, ať má možnost či nikoli, ohlásiti alespoň in eventum pro případ, že mu právo to později eventuelně vznikne.

Pan Dr. Černý nepotřeboval ani probírat jednotlivé případy, jaké ohledně práva k odvolání pro poškozeného nastávají, dle jeho názoru jest dána vždy, v každém případě jen jediná možnost: ohlásiti odvolání do tří dnů po prohlášení rozsudku; a mohl pak při tomto názoru vyřešiti procesualní postavení poškozeného jednoduše a systematicky takto: »Poškozený, chce-li si zachovati právo na odvolání a tím i své procesualní postavení po vnesení rozsudku, má ohlásiti odvolání do tří dnů po prohlášení rozsudku, a není-li jisto, zda mu právo to vůbec vznikne, alespoň »pro případ«, že mu právo to vznikne — a to v každém případě bez rozdílu, byl-li poškozený ku hlavnímu přelíčení řádně předvolán či vůbec předvolán nebyl anebo nikoli řádně a byl-li při přelíčení přítomen či nikoli.«

(Dokončení.)

Dr. Jaroslav Horák:

„Intervenience“ dle § 92. civ. ř. s.

Ú V O D.

§ 92. uh. civ. ř. s. zařazen je v zákoně do kapitoly: »Účast třetích osob na právním sporu«. Zaujímá místo za §§ jednajícími o vedlejší intervenienci a před § 93., týkajícím se »auctoris nominationis«. Především nutno vzhledem na názor mnohých spisovatelů,¹⁾ že se tu jedná vlastně o případ hlavní interveniencie, která je v zákonu upravena v §§ 82., 83., že zákonodárce sám zřejmě případ v tomto § normovaný za hlavní intervenienci nepovažoval a proto jej také zevně od norem o hlavní intervenienci jednajících předpisy o vedlejší intervenienci oddělil. Zákon viděl v tomto případě zvláštní druh interveniencie, ne hlavní, ne vedlejší, nýbrž samostatnou species interveniencie.²⁾

¹⁾ Meszlényi: Bevezető a polgári perrendtartáshoz. Budapest, 911. str. 151. považuje případ aspoň materiálně jako hlavní intervenienci.

Gottl: Ung. Civilprozess Ordg.: Wien, 1911, str. 83.: es ist hiebei eher von einer Hauptintervention die Rede.

Kovács: Zsebkönyve, str. 63. — Komentář, str. 160.

Gaár: A magyar polgári perrendtartás magyarázata, str. 151.

²⁾ Térfi: Az új polgári perrendtartás, str. 123., označuje jednotlivé případy II. titulu, 3. kapitoly civ. ř. s. marginální rubrikou: Opověď sporu třetímu nárokovateli.

Podotýkáme to proto, že již právní povaha případu v § 92. upraveného je sporná. Magyary³⁾ míní, že § 92. je nesprávně zařazen, neboť se v něm nejedná o intervenienci třetí osoby ve sporu mezi dvěma jinými vedeného, nýbrž punktem saliens je dle něho zastavení tohoto sporu a vznik nového sporu. Ostatní spisovatelé (viz poznámku⁴⁾) buď bezvýhradně hovoří o hlavní intervenienci, aneb sice způsobem, z něhož je vidna pochybnost o správnosti této konstrukce, ale bez pokusu o správnou analýsu.

Jako již právní povaha případu v § 92. obsaženého, tak je téměř celý obsah tohoto § příčinou pochyb jak teoretických, tak praktických.

Německý civilní processualista, nedávno zemřelý Wach, vyjádřil se o § 75. něm. civ. ř. s., který byl převzat do uher. civ. ř. s. jako náš § 92., že »spottet nahezu jeder Konstruktion.«⁵⁾ Náš prof. Hora⁶⁾ nazývá účinky, které uh. civ. ř. s. s případem § 92. spojuje, kuriozitami.

Témito kuriozitami chce se zabývat tato studie. Protože § 92. obsahuje normu pozitivní, nelze ji zajisté přejítí z důvodu, že snad teoreticky se zakládá na velice pochybném podkladu a nutno jí dáti takový výklad, aby aspoň v praxi obstála. Obtíže, které se staví této snaze v cestu, jsou skutečně nadmíru četné. Můžeme bezpečně říci o tomto §: Kolik slov, tolik otázek a tolik obtíží interpretačních.

§ 75. něm. civ. ř. s. zní takto:

»Wird von dem verklagten Schuldner einem Dritten, welcher die geltend gemachte Forderung für sich in Anspruch nimmt, der Streit verkündet und tritt der Dritte in den Streit ein, so ist der Beklagte, wenn er den Betrag der Forderung zu Gunsten der streitenden Gläubiger unter Verzicht auf das Recht zur Rücknahme hinterlegt, auf seinen Antrag aus dem Rechtsstreite unter Verurteilung in die durch seinen unbegründeten Widerspruch veranlassten Kosten zu entlassen und der Rechtsstreit über die Berechtigung an der Forderung zwischen den streitenden Gläubigern allein fortzusetzen dem Obsiegenden ist der hinterlegte Betrag zuzusprechen und der Unterliegende auch zur Erstattung der dem Beklagten entstandenen, nicht durch dessen unbegründeten Widerspruch veranlassten Kosten einschliesslich der Kosten der Hinterlegung zu verurteilen.«

Obsahově je text § 75. něm. civ. ř. s. s textem § 92. uh. civ. ř. s. úplně stejný. Stylisticky je uherský zákon lepší, protože se vyhnul opakování normy o nákladech, které žalovaný dlužník svým odporem způsobil, což německý zákon jednou pozitivním, po druhé negativním způsobem vyjadřuje.⁶⁾

³⁾ Magyar polgári perjog, str. 266. a 402.

⁴⁾ Důvodová zpráva k osnově čsl. civ. ř. s. str. 4. Slova Wachova o § 75. něm. civ. ř. s., že je právě »monstrum zákonodárné techniky«. — Hra: Proces. úprava kolise nároků, str. 79.

⁵⁾ Čsl. civilní právo processní II., str. 34.

⁶⁾ Rak. civ. ř. s. podobného ustanovení nemá, pouze § 307. ex. ř. rak. obsahuje podobné ustanovení: Když pohledávka přikázána k vybrání aneb na místě placení, je nárokována nejen vymáhajícím věřitelem, ale také jinými osobami, je podlužník oprávněn a na žádost věřitele, kterému pohledávka celkem aneb částečně přikázána byla, povinen, obnos pohledávky i s případnostmi dle míry splatnosti ve prospěch všech těchto osob u exekučního soudu složit (§ 14. 25. obč. z.). O takovém požadování rozhodne se po slyšení podlužníka usnesením.

Když se o placení pohledávky proti podlužníkoví zavedou žaloby, může též po provedení složení u procesního soudu navrhopati, aby byl ze sporu propuštěn.

Dle § 329. ex. ř. rak. platí ustanovení předpisu § 307. také ohledně nároků na vydání a úkon tělesných věcí. Když se poskytnouti se mající

Účinky spojené s použitím § 92. uh. civ. ř. s. jsou v přehledu⁷⁾ tyto:

1. že třetí nárokovatel pohledávky, o níž se vede mezi dvěma stranami spor, může vstoupiti do sporu,

2. že žalovaný dlužník následkem vstupu třetího nárokovatele musí ke své žádosti býti ze sporu vypuštěn usnesením, když u soudu deponuje sporný obnos ve prospěch obou nárokovatelů a vzdá se při tom práva vzíti deposit zpět,

3. že nadále ve sporu pokračují oba nárokovatelé. Podlehnuvší z nich bude odsouzen i k náhradě soudních nákladů dlužníkovi vzniklých i ze soudního depositu žalovaného obnosu, vyjma ty, které dlužník bezdůvodně způsobil. Tyto musí naopak nahraditi dlužník.

Dle těchto tří skupin pokusíme se rozřešiti jednotlivé otázky z § 92. vyplývající.⁸⁾ Tyto otázky do ohledu berouce můžeme text § 92. takto rozložiti:

- I. »Když žalovaný dlužník třetí osobě, která pohledávku (zcela aneb částečně) pro sebe nárokuje,
- II. spor opoví,
- III. komu byl spor opověděn, do sporu vstoupí
- IV. musí dlužník k své žádosti
- V. z procesu býti usnesením vypuštěn.
- VI. Když obnos pohledávky
- VIII. ve prospěch nárokovatelů⁹⁾
- VIII. pod zřeknutím práva nazpět vzeti
- IX. do soudního depositu složí.
- X. V případě vypuštění dlužníka musí proces jen mezi nárokujícími věřiteli
- XI. o to, komu právo na pohledávku patří
- XII. dále veden býti.
- XIII. Zvítězivší straně přisouditi je deponovaný obnos¹⁰⁾
- XIV. a podlejší nárokovatel má býti také zavázán¹¹⁾ k náhradě nákladů dlužníkovi způsobených,
- XV. včetně nákladů deponování.

věc nehodí k soudnímu složení, má podlužník zakročiti u exekučního soudu o zřízení uschovatele neb správce a jemu věc vydati.

O otázce analogického použití této normy v procesu, viz Hora: Procesní úprava kolise nároků str. 99. (pro výjimečnost normy je analogie vyloučena).

Podobné ustanovení má uh. ex. z. § 82., viz níže.

Něm. § 75. vznikl po příkladu § 31. hessenského řádu soudního de 28. X. 1863, který normoval první osvobození dlužníka žalovaného složením obnosu pohledávky do soudního depositu od dalšího sporu. (Hora: Procesní úprava, str. 77. sq.)

⁷⁾ Hora, Čsl. civilní právo procesní II., str. 34.

⁸⁾ Hora, cit. vzhledem na tyto účinky uvádí následující otázky, týkající se pochybností z konstrukce § 92. vzniklých:

a) Jaké postavení má pretendent do sporu vstupující?

b) V jaké procesní formě se má tento vstup státi?

c) Jaké povahy je propuštění dlužníkovo ze sporu?

d) Jaký soukroměprávní účinek má složení sporného obnosu do soudního depositu?

⁹⁾ Meszlényi cit. str. 151. vytýká zákonnému textu tuto nesprávnost: má zníti: tomu z nárokovatelů, který spor prohraje. Tato výtká není celkem oprávněna. Právě text zákona poskytuje pevný základ k rozhodnutí otázky o trovách dlužnickových, když spor nikdo neprohraje.

¹⁰⁾ Upozorňujeme již nyní na textový rozdíl předmětu sporu a předmětu rozhodnutí.

XVI. Avšak k nákladům bezdůvodně způsobeným má také v takovém případě dlužník býti zavázán.¹¹⁾

XVII. Proti usnesení, jímž soud dlužníka z procesu vypustí, je stížnost přípustna.¹²⁾

Ratio legis, zřejmá ze zařazení § 92. v souvislosti s § 93., ale i z jeho obsahu je: upravení osvobození žalovaného dlužníka ze sporu na základě povolání dalšího nárokovatele do sporu a na základě složení sporného obnosu do soudního depositu.¹³⁾

Tu dlužno však vytknouti, že text § 92. nekryje se úplně s úmyslem důvodů ministerstva spravedlnosti k § 92.¹⁴⁾ V těchto se totiž udává, že se tu myslí na případ »když dlužník, ačkoliv v pohledávku uznává, neví, komu z několika nárokovatelů může po právu platiti«. § 92. svým textem a úpravou připouští totiž použití, i na ten případ, když dlužník snad z počátku pohledávku neuznává, ale teprv během sporu se rozmyslí a vzhledem na nárokování pohledávky se strany třetí osoby podle § 92. ohledně deponování sporného obnosu se rozhodne. Na to se zřejmě vztahuje ustanovení poslední věty 2. odstavce (nahofe pod XVI.). Od tohoto případu sluší ovšem zase odlišovati případ, že dlužník teprv během sporu se doví, že ještě někdo třetí od něho tutéž pohledávku jako žalobce narokuje.

Dle materiálního práva jde tu zřejmě o případy, kdy dlužník následkem nárokování se strany několika osob je v nejistotě, komu má platiti¹⁵⁾ (v nejistotě subjektivní i objektivní — Hora cit. str. 83.).

Prakticky se může takový případ vyskytnouti, na př. když cedent, vzdor tomu, že svoji pohledávku třetí osobě postoupil, ještě před notifikací dlužníkovi, tohoto zažaluje a proti žalovanému dlužníkovi potom i cessionář, s odvoláním na cessi, nárok na pohledávku činí. Do notifikace cesse mohl by dlužník beze všeho platiti původnímu věřiteli, po notifikaci může po právu platiti jen cessionářovi. Lhostejno je, zda-li se notifikace stala

¹¹⁾ V maďarském textu zákona hovoří se ohledně přisouzení deposita zvítězšímu nárokovateli: kell itélni, ohledně nákladů dlužníkovi se přisouditi majících a ke kterým má býti dlužník zavázán: marasztalni, resp. marasztalandó. Toto rozlišování ve výrazu není nahodilé. Verbum itélni odvozeno je od substantiva itél = rozsudek a ukazuje zřejmě formu, ve které se přikrknuti předmětu deposita státi má. Výraz marasztalni používá se však i o jiných rozhodnutích, mimo rozsudek, kterými se během sporu nějaký závazek, zvláště ohledně nákladů, ukládá.

Něm. komentář Gottlův nepřesně překládá výrazy marasztalni, marasztalandó dvěma slovně odchylnými výrazy: »verhalten« a »verfallen«.

¹²⁾ Pokud se týče deponování sporné pohledávky do soudního depositu, obsahuje příbuznou normu § 82. ex. z. (z. čl. LX/1881): »Dlužník exekutív po uvědomění o zabavení pohledávky nemůže svůj dluh zaplatit, ale povinen je — pokud se před dalším soudním opatřením stane splatným, uložití jej u soudu příslušného k provedení exekuce aneb u soudu místa placení, který o tom vyrozumí soud prv vyzpomenutý.

Útraty v tomto ohledu vypočítané a soudem určiti se mající, mají býti dlužníkovi zpět poukázané.

Dlužník, který zabavenou pohledávku exekutoví aneb komukoliv jinému bez soudního poukazu vyplatí, kromě případného trestního následku i majetkově tak je zavázán, jako by nebyl platil.«

Toto ustanovení je důležité pro analogické použití při řešení některých otázek z § 92. vyplývajících.

¹³⁾ Gottl, Kom., str. 83.

¹⁴⁾ cit. Kovács, Kom., str. 160.

¹⁵⁾ cf. 6 1425. obč. z. rak. (verba: »oder aus anderen wichtigen Gründen«), který uherská praxe soudní používá. C 576/905. Singer: Das in der Slowakei geltende Recht, 2. Th., str. 227.

se strany cedentovy aneb cessionářovy,¹⁶ byla-li jen věrohodná¹⁷) a v jakékoliv formě.¹⁸)

Jiný případ, způsobilý k formálnímu použití § 92., by nastal, když by pohledávku uplatňoval na př. dědic a legatář, aneb spoludědic.

Nežli přikročíme ke zkoumání otázek, patřících pod jednotlivé svrchu vytknuté skupiny, dlužno vyřídit ještě některé pochybnosti méně závažné.

Spisovatelé neshodují se v tom, zdali § 92. vztahuje se výlučně jen na pohledávky peněžní, jak by se dalo dle textu, hovořícím o obnosu (összeg), souditi, aneb i jiné, pokud jejich předmět může býti složen do soudního depositu.

Ratio legis svrchu vytknutá hovoří ovšem pro každou pohledávku, různými osobami proti témuž dlužníkovi nárokovanou, avšak výslovně ustanovení § 92., že »obnos« pohledávky musí se složit do soudního depositu a že »obnos« pohledávky má se přisouditi nárokovateli v konečném rozhodnutí sporu, nutí k výkladu, že se tu jedná jen o spory, jejichž předmět je způsobilý k soudnímu deponování, tedy k výkladu restriktivnímu, ale vůči samému textu zákona, pouze o obnosu hovořícím, k výkladu extensivnímu. Tento výklad dá se vedle ratio legis opráti i o analogickou normu ex. z. § 82. svrchu (v poznámce) uvedenou. Okruh takových předmětů je ovšem dosti široký: na př. cenné papíry, drahocennosti, skvosty, soukromé dlužní úpisy a listiny a pod.¹⁹) O tom obsahuje bližší ustanovení nař. ministerstva spravedlnosti de 6. XII. 1881, č. 39.425., § 2.²⁰)

Gaár (cit. str. 78.) obmezuje možnost deponování předmětu sporu pouze na soud procesní, jinak nenastanou účinky § 92. Důvodu proto neuvádí. Zákon nečiní rozdílu. Bezpečný podklad pro rozhodnutí této otázky podává § 82. ex. z., dle něhož se má sporný předmět uložit u soudu, příslušného k provedení exekuce, tedy důvod formálního práva, aneb u soudu splnění, tedy z důvodu materiálního práva. Je samozřejmé, že deponování u soudu, kde se z důvodů materiálního práva o nároku rozhoduje, je deponování obnosu předmět sporu a rozhodnutí tvořícího účinné, nelze však také nahlédnouti, proč by mělo býti neúčinné deponování u soudu, u něhož by se s plným účinkem bylo stalo, kdyby bylo učiněno ještě před sporem. Při soudním deponování jako surrogátu placení sluší zajisté zachovávat i materiálněprávní předpoklady účinného placení, tedy i místo splnění. Tím je však soud místa splnění.

I. KAPITOLA.

Třetí osoba, jež si nárokuje pohledávku, o níž se vede spor mezi jinými stranami, může vstoupiti do sporu.

Intervenient ve sporu dle § 92.

Jak se pokusíme dokázati, nejedná se v případě § 92. vlastně o žádou intervenienci. Pouze per ne fas se zřetelem na stanovisko zákona hovoříme zde o intervenientu ve smyslu § 92. Má to své terminologické výhody.

¹⁶) cf. Rozh. de 8. IV. 1913 Gl. U. XVI. 6396 — Staud: A magyar magányog, str. 512. C 1896 I. G. 159.

¹⁷) cf. Rozh. de 9. VII. 1912 Gl. U. XV. 6003.

¹⁸) cf. Rozh. ad § 1397., Manzovo vydání rak. obč. z. z r. 1916 (20.) poz. 1. b. Staud (viz poz. ¹⁶) dle tam cit. rozhodnutí vylučuje pouze ústní vyrozumění.

¹⁹) Meszlényi, cit. str. 150., odůvodňuje širší výklad analogií.

²⁰) Jiného názoru je Gottl, cit. uváděje, že v případě sporu o jiné věci, nežli peněžní obnosy, zvláště fungibilie platí následující § 93. (auctoris nominatio).

Také v něm. právu je pro užší interpretaci Gaupp-Stein — Die Zivilprozessordnung für das Deutsche Reich — cit. Kovács, Kom., str. 160.

Lhostejno je, zdali třetí nárokovatel (intervenient) nárokuje pro sebe pohledávku mimo spor anebo zdali již vystoupil ve zvláštním sporu proti žalovanému dlužníkovi.²¹⁾ Zákon v tom směru nerozlišňuje. Okolnost však, že intervenient může v smyslu § 92. vstoupiti do sporu i když již žalovaného dlužníka sám zažaloval, poskytuje podklad pro důležitou otázku, jakým způsobem se tento vstup má státi a také pro další důležitou otázku, jaké procesní povahy je vůbec případ v § 92. upravený. Vyplývá z toho, že intervenient nemůže do sporu vstoupiti snad ve formě žaloby proti žalovanému dlužníkovi, protože by mu stála v cestě exceptio litis pendentis, resp. okolnost sporu předcházející, kterou nutno bráti do zřetele i z úřední povinnosti.

Je-li nárokovatelů několik, žalovaný dlužník může spor opovědět všem.²²⁾

Otázku, jaké postavení zaujímá intervenient do sporu vstupující, lze zodpovědět již z jeho materiálněprávního postavení. Intervenient nárokuje tutéž pohledávku proti žalovanému dlužníkovi, jako žalobce v opověděném intervenientovi sporu. Může tak učiniti již před tímto sporem,²³⁾ aneb současně s ním. Jeho postavení vůči žalobci v opověděném sporu je takové, že jejich materiální interesy se úplně, aneb pokud si pohledávku jen částečně nárokuje, částečně příčí. Protože žalobce v opověděném sporu tutéž pohledávku vůči dlužníkovi žalobou uplatňuje, má intervenient právní zájem, aby zjištěno bylo, že ta pohledávka, pokud skutečně existuje, nepatří žalobci v opověděném sporu, ale intervenientovi. Jinými slovy: má proti žalobci nárok praejudiciální dle § 130. civ. ř. s. Proti žalovanému dlužníkovi má buď nárok na plnění, dle okolností však též jen na určení práva na pohledávku třetí osobou proti dlužníkovi uplatňovanou. Z toho následuje, že oba žalobní nároky nemusí býti procesněprávně téže povahy (nárok na splnění, resp. na určení) — čili, že se tu i formálněprávně jedná o dva nároky, jež možno vždy uplatňovati dvěma žalobami — někdy stejné povahy (určovací), vždy však proti různým osobám. Tyto žaloby by bylo lze vždy podati separátně.

Nežaloval-li intervenient dlužníka až do podání žaloby proti dlužníkovi žalobcem ve sporu opověděném a chce-li intervenient skutečně dle § 92. do sporu vstoupiti, učiní tak dle uvedeného stavu jako žalobce 1. jednak proti dlužníkovi samému, 2. jednak proti žalobci v opověděném sporu. Zažaloval-li však již před tím, aneb současně dlužníka, bude přinucen, nepodaří-li se mu za souhlasu žalovaného dlužníka, ponechati již zahájený spor spočívat, aneb nechce-li, pokud to je dle §§ 186., 187. možné, žalobu zpět vzít, při vstupu do sporu se žalobou proti žalobci ve sporu opověděném podati návrh na spojení litis pendentis proti dlužníkovi se sporem proti žalovanému žalobci ve sporu opověděném.

Ovšem ani opomenutí tohoto návrhu nevyklučuje další postup dle § 92., když soud sám dle § 233. všechny tři spory spojí (spor původní A cta B, spor intervenční C cta A a spor již zahájený C cta A).

O tom není pochyby mezi autory, že případ § 92. neobsahuje vedlejší intervenienci a následkem toho je jisté, že ani forma vedlejší intervenienci nedá se tu použití ke vstupu do sporu, tím méně, když — jak níže ukážeme — tento vstup do sporu nelze bráti v technickém slova smyslu, v jakém se jeví v následujícím § 93. Při vedlejší intervenienci nejedná se vůbec o vstup do sporu, nýbrž o připojení se ke straně spor opovídací. § 91. (Pokračování.)

²¹⁾ Gaár, cit. str. 78.

²²⁾ Gaár, ibidem.

²³⁾ cf. Hora: Procesní úprava kolise nároků, str. 76. a ibidem poz. 1.